Ілюзіон...
Ілюзія, і ти,
І стриманість звичайного вітання,
І жест руки, що прагне вберегти
Від поглядів чужих далеку тайну.
А тихий вечір-ілюзіоніст
Нам повертає нишком все забуте,
Жартуючи, в словах міняє зміст,
Намріяне й реальність переплутує.
А я сміюсь, бо бачу лиш одна,
Як, вирвавшись, мов біль, мов неминучість,
Мов спогадів розбурхана луна,
Твої обійми вже летять назустріч...
Ілюзіон...
Прощаємось,
Пора,
Нема питання "бути чи не бути?".
А вечір наш...
Чи правда це, чи гра,
Чи за минулим сум,
Чи за майбутнім?..